

OČEKIVANJA U MOLITVI

(Josip Lončar)

Ima susreta od kojim mnogo očekujemo, a isto tako i onih, od kojih očekujemo malo ili ništa. Nekoga možemo susresti planirani ili slučajno, željeno ili neželjeno. Možemo nekoga potražiti, tj. otići k njemu ili taj netko može doći k nama.

Ukoliko planiramo susret, vjerojatno to činimo s izvjesnim manjim ili većim očekivanjima. Možda bismo same sebe trebali upitati što zapravo očekujemo od susreta. Ako se sretnemo slučajno, može nam se dogoditi da se iz nekog razloga u nama probudi izvjesno očekivanje, premda ne mora tako biti.

Mnogo toga možemo očekivati od svakog pojedinog susreta. Ovisi o tome s kim se susrećemo, te koje su trenutno naše potrebe (duhovne ili materijalne). I naša očekivanja ovisе o našem trenutačnom raspoloženju osobe ili osoba koje susrećemo.

U svakom slučaju susret od kojeg nešto očekujemo (da ćemo nešto primiti ili dati) sam po sebi je kvalitetniji od onog u kojem se susrećemo iz čiste navike, od onog iz kojeg ne očekujemo ništa.

MOLITVA KAO SUSRET

Molitva je susret. Moj osobni susret s mojim Bogom. Ukoliko želim susresti Gospu ili nekog od stanovnika neba, onda je to susret s tom osobom, ali opet i s Bogom. Naime, u molitvi ne možemo susresti nikoga, a da nam to ne “omogući” Duh Sveti. U našem svagdanjem životu ljude možemo susretati i bez izravnog uplitanja Boga, no u molitvi je to drukčije. Tako npr. susrećući Gospu nikako ne bismo trebali biti nesvjesni činjenice da je zapravo susrećemo ili “pronalazimo” u društvu Boga. Pozdravljajući je kazujemo joj: “Gospodin s tobom”, svjesni činjenice da nas Bog vidi i čuje kad “razgovaramo” s njom.

Mnogi misle kako je molitva razgovor, no molitva je daleko više od razgovora. Molitva je čitav susret s Bogom.

Taj susret u mnogom je sličan onim našim svakodnevnim “zemaljskim” susretima, a ipak se od njih jako i razlikuje. Jedna od važnih zajedničkih crta svakako je očekivanje. Boga zaista možemo susresti planirano i neplanirano, željno i neželjno, s očekivanjem i bez očekivanja.....

UVJET BOŽJE INTERVENCIJE

Razmišljajući o svojoj osobnoj molitvi došao sam do zanimljivih misli, koje su iz korijena promijenile moj način molitve i još ga uvijek mijenjaju. Htio bih da svaki moj susret bude s punim očekivanjem i to prvenstveno stoga što znam da i moj Bog tako želi.

Svijet je danas više nego ikad potrebit Božjeg milosrđa. Milijuni ljudi još nisu čuli poruku Evanđelja, milijuni ljudi žive u teškom grijehu, milijuni ljudi pate, a ne vide svrhu onoga što im se događa. Svijet je pun ratova, gladi, ugnjetavanja i smrti. Mnogi su ljudi usamljeni, ogorčeni, neshvaćeni i žive s dubokim osjećajem odbačenosti.

Isus Krist umro je i za svakoga od njih, a ne samo za nas, no njegova milost dolazi samo onima kojima je posredovana. Bog nije pristran i može djelovati samo po molitvama svoje Crkve, tj. svakog vjernika koji pripada Crkvi. Bog silno očekuje u svakom mojem susretu s njim da ću moći “ otvoriti “ svoje srce u očekivanju da njegova milost poteče potrebitima. Njegovo je očekivanje onoliko veliko koliko je velika i patnja ljudi na svijetu.

Kad bi Bog mogao pronaći dovoljno ljudi koji puno “ očekuju “ mogao bi svojim milosrđem promijeniti svijet. No na žalost naša su očekivanja često vrlo malena, često su tako skromna. Đavao tu odmah nadoda riječ ponizna! Nikako ne mogu shvatiti vjernike koji iz poniznosti očekuju od Boga malo ili ništa. Zar im je srce toliko zatvoreno da nevide koliko je ovom svijetu potrebno Božje milosrđe?

MOLITVA KAO AKCIJA

Bog nas poziva na ljubav. Da ljubimo jedni druge kao što je on ljubio nas. Analizirajmo svoje molitve I zapitajmo se za što to molimo, na koji način molimo I s kojim očekivanjima, pa ćemo lako moći prosuditi kakvo nam je srce. Kako ćemo primiti vjerom ako ne tražimo vruće iščekujući?

Mnogi vjernici mole Isusa da im učini srca po svojem srcu. Što bi se dogodilo kad bi mjesec dana svaki dan pedesetak puta izmolili molitvu: ”Isuse blaga I ponizna srca učini srce moje po srcu svome!?”

A zamislimo što bi se dogodilo kad bi osim te molitve intenzivno bar sat vremena taj mjesec razmišljali o ljudima na čitavom svijetu kojima je silno potrebno Božje milosrđe da se spase ili da im Bog smanji patnju! To je molitva u akciji!

Apostol Pavao kaže da moli duhom, ali isto tako I umom. Umom počinjemo, a duh tada preuzima našu molitvu. Duh I um vrlo mi se često isprepliću u molitvama, tako da je ponekad teško ocijeniti gdje jedno prestaje a drugo počinje. Duh Sveti vodi u molitvi I duh I um.

ILIJIN DUH

Prorok Elizej silno je želio I dobio u nasljeđe Ilijin duh. Ilija je bio čovjek kojega je Bog upotrebljavao. Njegov duh nije ograničavao Božje djelovanje. Ilija je bio pun očekivanja I Bog ga je upotrebljavao. On je poznao Boga dihom I umom. Zakon Božji bio je utkan u njegovo razmišljanje. Sve je to Elizej znao, te je zato tražio najviše što je mogao dobiti. Elizej je znao da Izrael neće više imati tako silnu Božju zaštitu I vodstvo, ako Ilijin duh ne otpočine na njemu.

Znamo da su se životi apostola zaista promijenili tek onda kad je Isus puhnuo u njih I udahnuo im svoga duha. Taj Isusov duh jest Duh Sveti. Do tada su bili u Jeruzalemu, a onda su se vrlo brzo raspršili po cijelom svijetu jer Bog želi da njegovo evanđelje dođe do nakraj svijeta. Primivši Isusova duha njihovi su se životi promijenili, a na Pedeseticu primili su silu potrebnu za navještanje evanđelja.

To I nama treba: Isusov duh da vidimo svijet njegovim očima I silu Duha Svetoga da možemo osvjedočiti taj isti svijet u istinost evanđelja.

SKROMNI I PONIZNI

Pokušajmo razmisliti što Bog od nas očekuje kad dolazimo na susret s njim u molitvi! Sigurno očekuje da naš duh bude spreman posredovati milosrđe za druge. No ako je naše srce zatvoreno, uvijek ćemo misliti kako nismo dovoljno dobri ili “savršeni” za posredovanje Božje milosti. To je velika zabluda. Jer čim počnemo sami sebe vrednovati (pozitivno ili negativno), polako se stavljamo na mjesto koje pripada Bogu.

Kad Bog želi po meni nešto učiniti, reći ili dati, na želim ga u tome spriječiti pričama o svojim slabostima, grijesima ili o svojoj (ne)dostojnosti. Bog me poznaje I zna sve moje slabosti. Toliko je puta po meni učinio silne stvari; kad god sam “zaboravio” misliti o sebi I počeo misliti o onima, kojima je milost bila upućena.

Skromna molitva pokazuje zatvoreno, ali ne I ponizno srce. Ponizno srce prima od Boga, a da ničim nije zaslužilo, ne gleda sebe, ne primjećuje svoju ulogu, ali itekako prima da bi moglo posredovati potrebitima. Ponizni “propuštaju” da Božja milost teče drugima kroz njih, osobnom svetošću. Ponizni znaju primati kao sluge beskorisni (kao ono o čijoj “svetosti” to ne ovisi) dok oholi – razmišljajući o sebi – sebično uskraćuju milost drugima.

U svakoj molitvi od susreta s Bogom očekujemo mnogo za sebe, a još više za druge. Jednodušan sam s njim u tome da je svijetu potrebno njegovo milosrđe I znam kao ne treba da svojom slabošću ograničavam njegovu ljubav. Bog me ljubi usprkos tome što sam slab. Moja ga slabost ne sprečava da mi se približi. Zašto bi ga onda trebala sprečavati da po meni djeluje? Ako želim onda I očekujem! Ako očekujem onda I vjerujem!

MISLI SV. TEREZIJE

Na kraju nadodajem razmišljanja sv. Terezije od djeteta Isusa iz njzine knjige “Povijest jedne duše”.

“Kao dijete svjetlosti shvatila sam da su moje želje da budem sve, da obuhvatim sva zvanja, bogatstvo koje bi me lako moglo učiniti nepravednom, zato sam se poslužila njima da sebi pribavim prijatelje ... Sjetivši se elizejeve molitve ocu Iliji, kad se usudio moliti od njega njegov dvostruki duh (usp. 2 Kr 2,9), pomolila sam se pred anđelima I svecima I rekla im: “Ja sam najmanje stvorenje, poznajem svoju bijedu I slabost, ali znam I to koliko plemenita I velikodušna srca rado čine dobro, zaklinjem vas, da me uzmete kao svoje dijete, jedino će vama pripasti slava koju staknem vašom pomoći, ali udostojte se uslišati moju molitvu, znam da je presmiona, ali usuđujem se moliti vas da dobijem vašu dvostruku ljubav! “

Usudimo se moliti I očekivati da ćemo primiti!